

"Όλο νά πέφτω...
καί μέ τό αὐτί στημένο
ν' ἀκούσει γδοῦπο.
Κι' ἀντί γιά τά κοτρόνια,
πλαστικά μανιτάρια!

Ξεθυμαίνοντας
στή χύτρα σαλιγκάρι
σιγοσφυρίζει.
Οἱ κύκλοι τοῦ κορμιοῦ του
μαθαίνουν τήν εὐθεία.

Σέ φοίνικα ἔτσι
κι' ἡ Λητώ εἶχε γείρει
ξεφρενιασμένη..
κόρη, φακός καί νεῦρο
ὥρες τή μελετάνε.

Στή λίμνη, ἐσὺ
πλένεις τίς πικρές λέξεις
πού μέ πληγώνουν.
Στή λάσπη κολλημένες
κίτρινες πεταλοῦδες.

"Ημιουνα, λέει
πλάι σου μέσ στο κύτος
παλιάς γαλέρας —
μπροστά στά χρυσά μάτια
θυθισιένης ἰφάντας.

Γκρίζες μηχανές,
ἱερεῖς σᾶς μυρώνουν
ὕμνολογώντας,
ἐνῶ περνοῦν οἱ ζέδρες
καί οἱ μοτοσυκλέτες.

Ἀπέναντί μου
κοιτάζει μιὰ ἀλεπού
ἀπ' τό παντζούρι
στά δάχτυλα κρατιέται,
δαγκώνει τήν πλεξούδα..

Βλέπω κάποτε
καθώς φεύγει ἡ νύχτα
τοῦς παλιούς κόμπους:
Αὐτοῦς πού δέν ἀντέχω
καί ὅσους δέν τολμῶ.

X. ΤΟΥΜΑΝΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ

"Η ὁροχή κι' ὁ ἄνεμος τό πρωί
μέ τοῦς ἥχους τοῦς ἄγραφους
μέ τίς θύμησες
ράχισαν τόν σοῦά τῶν καιρῶν
"Α! Πόσο δέ θάλαμε
νά μιλοῦν
γιά γερμένα χαμόγελα
γιά τρικυμίες
τέτοιαν ὥρα πού
ὅλα ὀρίσκονται σέ στιγμές ἔπαρσης.
"Η ὁροχή τό πρωί
ἀπό παντοῦ μέσα στο σπίτι
γέμισε τό δωμάτιο παρελθόν
τά σεντόνια μέ τρύπες
Κ' ἔμπαινε μέσα σου θάλασσα.
"Ο ἄνεμος; πάλι
δὲ σοῦ φιθύριζε ἄλλο
ἀπό ἀγιάτρευτες ὥρες
ἀπό τραγούδια πού
νυχτώνουν τό αὔριο.
"Η ὁροχή καί ὁ ἄνεμος τό πρωί
μάς κουδάλισαν πίσω
μάς γύρισαν τίς ὥρες
λές κ' εἶχε γίνει ἡ μνήμη παρὸν
λές κ' εἶχε ὁ δρόμος σῶνται.

ΝΟΤΗΣ ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΣΟΦΙΑΣ

"Εφαξα νά ὀρῶ τίνος μοιάζεις, τοῦ και-
ροῦ μου Ποίηση
καί θυμήθηκα τήν Ἐλενίτσα τῆς κυρά-
Σοφίας...
Ἐκεῖνη πέθανε δώδεκα χρονῶν ἀπό μη-
νιγγίτη
κι εἶταν, ἀπό μικρή, πολύ τυραγνισμένη
—Ντάντευσ τ' ἀδελφάκια τῆς, ἔπλενε
σφυγγάριζε,
ἔκανε ὀρειές δουλειές, πού δέν τῆς ταί-
ριαζαν